

Mimodražev Jurče.

Narodna pravljica izpod Boča.

Mimodražev Jurče reče некоč svojemu očetu: »Oče, jaz grem pa po svetu poiskat si službe!«

In šel je ter prišel do žuborečega potoka, kjer sta se pričkala dva brata za dediščino — za črevlje in klobuk. Vsakteri je hotel imeti oboje: črevlje, ki si prišel z njim tem dalje, čim večkrat si stopil, in klobuk, ki si z njim tem več vedel, čim večkrat si ga zasukal.

»No«, si misli Jurče sam pri sebi, »kaj takega bi rabil tudi jaz«.

Ker pa je Mimodražev Jurče kaj dobro vedel, da je Zastonj že umrl, da ga je Nič pokopal in se ni Nihče za njim jokal, pobere precej debel kamen, ga vrže sredi potoka in pravi prepirajočima se bratoma: »Kateri izmed vaju prvi prinese kamen iz vode, onega bodo črevlji in klobuk!«

In bratca se urno zakadita v potok za kamenom, a Jurče si med tem časom brž natakne čudodelne črevlje in dene na glavo enake vrste klobuk ter jo odkuri. —

Pa pride v kraj — rekli se mu Studenice — in vstopi v samostanu v službo za kravjega pastirja. Pasel je krave po gori Boču, kjer so tudi razvaline starega gradu. —

Ko je tega Jurče некоč pregledoval, je odkril votlino, v votlini vrata, skozi vrata klet, polno sodov rujne starine in kadi rumenih cekinov ter deklico, ki mu veli: »Deček, blagor tebi in materi, ki te je rodila, zakaj dolga, dolga leta sem že tu zakleta. Pridi zopet ob letu in rešiš zakletega dekleta!«

In deklica izgine, a Jurče je zopet pri svojih kravah.

Potem se odpove službi v samostanu, gre po svetu kar za nosom ter stopi zopet drugje v službo ...

Leto se je bližalo baš koncu, ko se Jurče spomni zaklete deklice in njenega naročila. Hitro gre na pot in pride do starega, sivolasega in dolgobradega puščavnika, ki ga vpraša, kje je Boč.

»Oj, daleč, daleč«, odvrne puščavnik, »ravno jo mislim popihati tja, sem namreč Veter. Škoda, da ne moreš z mano«.

»E«, pravi Jurče, ko si je nataknil črevlje in dal klobuk na glavo, »le poizkusiva!«

Pa sta jo popihala Veter in Jurče ter dospela na Boč, kjer je že čakala Jurčeta rešena deklica. Napravili so imenitno gostijo. Jedli so in pili, godce imeli in bili kar najboljše volje. —

Tudi stari grobar Pšik, ki mi je pravil to-le, je bil zraven. Dobil je iz naprstnika jesti in iz rešeta piti, pa še sedaj živi. —

